

Sygn. akt VI GC 1792/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 lutego 2019 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni VI Wydział Gospodarczy, w składzie:

Przewodniczący:	SSR Justyna Supińska	
Protokolant:	st. sekr. sąd. Dorota Moszyk	

po rozpoznaniu w dniu 30 stycznia 2019 roku w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa **R. B.**

przeciwko (...) **spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. na rzecz powoda R. B. kwotę 14 760 złotych (czternaście tysięcy siedemset sześćdziesiąt złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 16 kwietnia 2018 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. na rzecz powoda R. B. kwotę 3 917 złotych (trzy tysiące dziewięćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VI GC 1792/18

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 28 kwietnia 2018 roku powód R. B. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. kwoty 14 760 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 16 kwietnia 2018 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu – tytułem czynszu dzierżawy nieruchomości za miesiąc kwiecień 2018 roku.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 19 czerwca 2017 roku w sprawie o sygnaturze VI GNc 2983/18 referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Gdyni uwzględnił żądanie pozwu w całości.

W sprzeczności od powyższego orzeczenia pozwany (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. domagał się oddalenia powództwa w całości oraz podnosił, że roszczenie powoda wygasło na skutek dokonanego przez niego potrącenia wzajemnego roszczenia wynikającego ze zwrotu kaucji w kwocie 30 000 złotych uiszczonej przy zawarciu umowy i podlegającej zwrotowi po jej rozwiązaniu. Nadto pozwany wskazał, że powód domaga się zapłaty tytułem czynszu dzierżawy, tymczasem w fakturze numer (...) określono, że jest to należność za wynajem budynku w G. przy ulicy (...), a pozwany nie był zobowiązany do zapłaty czynszu najmu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 11 grudnia 2011 roku R. B. jako wdzierżawiający zawarł z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. jako dzierżawcą umowę dzierżawy nieruchomości położonej w G. przy ulicy (...) stanowiącej działkę o powierzchni 924 m² zabudowaną halą biurowo – magazynową.

Dzierżawca zobowiązany był do uiszczania czynszu dzierżawy w kwocie 12 000 złotych plus podatek od towarów i usług (w tej wysokości od szóstego miesiąca trwania umowy), w terminie do 15. dnia każdego miesiąca.

Dzierżawca zobowiązany był również do wpłacenia wdzierżawiającemu kaucji na zabezpieczenie roszczeń wynikających z umowy w kwocie 30 000 złotych w następujących kwotach i terminach: 15 000 złotych do dnia 29 lutego 2012 roku i 15 000 złotych po upływie roku od dnia zawarcia umowy.

Po rozwiązaniu umowy kaucja miała podlegać zwrotowi w ciągu 14 dni od dnia podpisania przez strony protokołu zdawczo – odbiorczego przedmiotu dzierżawy, chyba że powstaną po stronie wdzierżawiającego bezsporne, tj. stwierdzone prawomocnym wyrokiem Sądu bądź porozumieniem stron, roszczenia wynikające z niniejszej umowy. W takim wypadku kaucja może zostać wykorzystana dla zaspokojenia tych roszczeń, a do czasu ustalenia ich zakresu na drodze sądowej lub za porozumieniem stron – zatrzymana przez wdzierżawiającego (§ 7 ust. 5).

Po upływie roku trwania umowy każda ze stron mogła ją wypowiedzieć z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia licząc od początku miesiąca następującego po miesiącu, w którym oświadczenie o wypowiedzeniu zostało doręczone drugiej stronie (§ 8 ust. 2).

niesporne, a nadto: umowa dzierżawy wraz z załącznikiem numer 1 – k. 20-24 akt, aneks – k. 26 akt

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. wpłacił R. B. kaucję w kwocie 30 000 złotych.

niesporne, a nadto: zeznania powoda R. B. – protokół rozprawy z dnia 30 stycznia 2019 roku – k. 132-134 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:04:01-00:25:00)

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. pismem z datą w nagłówku „dnia 25 stycznia 2018 roku” złożył R. B. oświadczenie o wypowiedzeniu umowy dzierżawy wnosząc o skrócenie okresu wypowiedzenia do dwóch miesięcy, tj. do dnia 31 marca 2018 roku.

R. B. nie wyraził na powyższe zgody, wobec czego umowa uległa rozwiązaniu z upływem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia, tj. z dniem 30 kwietnia 2018 roku.

W dniu 01 czerwca 2018 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. i R. B. sporządzili protokół zdawczo – odbiorczy zawierający szereg uwag dotyczących stanu hali biurowo – magazynowej, z tym że strony wyraziły odmienne stanowiska na temat tego, czy jest to wynikiem normalnego korzystania z budynku.

niesporne, a nadto: oświadczenie o wypowiedzeniu – k. 31 akt, zeznania powoda R. B. – protokół rozprawy z dnia 30 stycznia 2019 roku – k. 132-134 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:04:01-00:25:00), protokół – k. 50-51 akt

W dniu 06 kwietnia 2018 roku R. B. wystawił (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. fakturę numer (...) na kwotę 14 760 złotych tytułem „najmu budynku w G. przy ulicy (...)” za miesiąc kwiecień 2018 roku, z terminem płatności do dnia 15 kwietnia 2018 roku.

Faktura ta została doręczona (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. w dniu jej wystawienia drogą elektroniczną.

faktura – k. 29 akt, wydruk korespondencji mailowej – k. 30 akt

Pismem z datą w nagłówku „dnia 16 lipca 2018 roku” (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. złożył R. B. oświadczenie o potrąceniu wierzytelności z tytułu czynszu dzierżawy za miesiąc kwiecień 2018 roku w

kwocie 14 760 złotych z przysługującą tej spółce wierzytelnością o zwrot uiszczonej kaucji w kwocie 30 000 złotych. Powyższe pismo nie zostało podpisane.

oświadczenie – k. 52 akt

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów przedłożonych przez strony w toku postępowania, których prawdziwość nie była przez nie kwestionowana i które nie budziły wątpliwości Sądu co do swej wiarygodności, a zatem brak było podstaw do odmowy dania im wiary.

Pozostałe dokumenty zgromadzone w aktach sprawy nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia, gdyż nie wnosiły do sprawy żadnych nowych i istotnych dla jej rozstrzygnięcia okoliczności.

Ustalając stan faktyczny w sprawie Sąd oparł się również – uznając je za wiarygodne – na zeznaniach powoda R. B. w szczególności odnośnie okoliczności związanych z rozwiązaniem umowy i nie wyrażeniem przez niego zgody na skrócenie przewidzianego w umowie okresu wypowiedzenia zgodnie z prośbą pozwanego.

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 30 stycznia 2019 roku Sąd oddalił wniosek powoda o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka G. G. na okoliczność stanu technicznego hali magazynowo – biurowej i jej otoczenia po zakończeniu dzierżawy przez pozwanego oraz pozostawienia w niej elementów zainstalowanych przez pozwanego mając na uwadze, że przeprowadzenie tego dowodu było zbędne z uwagi na oddalenie przez Sąd wniosku pozwanego o rozpoznanie sprawy z pominięciem przepisów o postępowaniu uproszczonym z uwagi na zawilość sprawy i zgłoszone dowody, o czym szerzej w poniżej części uzasadnienia. Nadto wniosek ten podlegał oddaleniu również jako spóźniony, jego uwzględnienie niewątpliwie implikowałoby bowiem konieczność odroczenia rozprawy i wezwania świadka oraz stron na nowy termin powodując nieuzasadnione przedłużenie postępowania. Sąd miał bowiem na uwadze, że jak wynikało z zeznań powoda nieruchomości została przez niego wydzierżawiona nowemu dzierżawcy G. G. we wrześniu 2018 roku, a w tym okresie zakres sporu, w tym stanowisko pozwanego, było już powodowi znane, nic nie stało więc na przeszkodzie, by wniosek o przeprowadzenie dowodu z zeznań tego świadka złożyć w tym czasie, a nie dopiero na rozprawie wyznaczonej na dzień 30 stycznia 2019 roku, na którą wezwane zostały strony w celu złożenia zeznań i bynajmniej bez jakiegokolwiek znaczenia dla uznania tego wniosku za spóźniony pozostaje podnoszona przez powoda okoliczność konieczności oczekiwania na zgodę G. G. na złożenie do akt korespondencji mailowej prowadzonej przez niego z powodem.

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 30 stycznia 2019 roku Sąd pominął także dowód z zeznań pozwanego, albowiem mimo prawidłowego wezwania osoby uprawnione do reprezentowania pozwanego nie stały się na rozprawę i nie usprawiedliwiły swojej nieobecności.

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 30 stycznia 2019 roku Sąd oddalił wniosek pozwanego o rozpoznanie sprawy z pominięciem przepisów o postępowaniu uproszczonym. Sąd miał przy tym na uwadze, że pozwany na żadnym etapie postępowania nie wnosił o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego, a nadto że sprawa nie miała charakteru szczególnie zawilej – wręcz przeciwnie – większość okoliczności pozostawała niesporna, a rolą Sądu była jedynie ocena skuteczności podniesionego zarzutu potrącenia, o czym szerzej w poniższej części uzasadnienia.

W ocenie Sądu powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W niniejszej sprawie powód R. B. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. kwoty 14 760 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 16 kwietnia 2018 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu – tytułem czynszu dzierżawy nieruchomości za miesiąc kwiecień 2018 roku.

Pozwany (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. nie kwestionował powyższego roszczenia powoda ani co do zasady ani co do wysokości, podniósł jednakże, że roszczenie powoda wygasło na skutek dokonanego

przez niego potrącenia wzajemnego roszczenia wynikającego ze zwrotu kaucji w kwocie 30 000 złotych uiszczonej przy zawarciu umowy i podlegającej zwrotowi po jej rozwiązaniu. Nadto pozwany wskazał, że powód domaga się zapłaty tytułem czynszu dzierżawy, tymczasem w fakturze numer (...) określono, że jest to należność za wynajem budynku w G. przy ulicy (...), a pozwany nie był zobowiązany do zapłaty czynszu najmu. Odnosząc się w tym miejscu do powyższego zarzutu, wskazać należy, że jest on chybiony – nie ulegało bowiem wątpliwości, że strony łączyła umowa dzierżawy, której przedmiotem była nieruchomości położona w G. przy ulicy (...) zabudowana halą biurowo – magazynową i że z tego tytułu pozwany zobowiązany był uiszczać wskazany w umowie czynsz dzierżawy w kwocie 14 760 złotych brutto. Tak też została określona przez powoda podstawa faktyczna jego żądania, przy czym oznaczenie na fakturze, że dotyczy to czynszu najmu pozostaje bez jakiegokolwiek znaczenia w kontekście przyjęcia tej faktury przez pozwanego i uczynienia z wierzytelności z niej wynikającej przedmiotu potrącenia mającej mu przysługiwać wierzytelności.

Stan faktyczny w przedmiotowej sprawie był w zasadzie w całości niesporny między stronami, w szczególności strona pozwana nie kwestionowała faktu, że w kwietniu 2018 roku umowa dzierżawy nadal łączyła strony, jak też wysokości kwoty należnej do zapłaty. Podnosiła jedynie zarzut wygaśnięcia zobowiązania w zakresie objętym żądaniem pozwu, do czego miało dojść wskutek umorzenia wzajemnych wierzytelności w związku z oświadczeniem o potrąceniu, jak też składając przedmiotowy zarzut w sprzeciwie od nakazu zapłaty.

Odnosząc się do tego zarzutu Sąd zważył, że postępowanie w niniejszej sprawie prowadzone było według przepisów o postępowaniu uproszczonym. Jak już wskazano w powyższej części uzasadnienia pozwany nie wnosił o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego, a nadto sprawa nie miała charakteru szczególnie zawilej – wręcz przeciwnie – większość okoliczności pozostawała niesporna, a rolą Sądu było ustalenie skuteczności podniesionego zarzutu potrącenia. Wskazać przy tym należy, że sprawa jest zawila, gdy występują w niej poważne zagadnienia jurydyczne albo też gdy jest skomplikowana pod względem stanu faktycznego. Przedmiotowy przepis wymaga jednak zawilości szczególnej, co oznacza, że problemy prawne lub trudności stanu faktycznego muszą mieć charakter wyjątkowy i ponadprzeciętny. Przyczyną szczególnej zawilości sprawy może być np. precedensowy charakter sprawy, liczne i trudne do przeprowadzenia i oceny dowody, konieczność korzystania z pomocy sądowej, element zagraniczny, itp. Oczywiście przyczyną szczególnej zawilości sprawy tkwić może w podniesionym przez pozwanego zarzucie potrącenia, podkreślić jednak należy, że zarzut ten musi być dopuszczalny w rozumieniu art. 505⁴ § 2 k.p.c., co w niniejszej sprawie jednakże nie miało miejsca, o czym szerzej w poniższej części uzasadnienia. Nie może bowiem być tak, że podniesienie przez pozwanego niedopuszczalnego zarzutu potrącenia spowoduje konieczność pominięcia przepisów o postępowaniu uproszczonym, a to z kolei sprawi, że zarzut potrącenia będzie już dopuszczalny (tak Sąd Okręgowy w Warszawie w wyroku z dnia 31 stycznia 2018 roku, sygn. akt XXIII Ga 1445/17).

Zgodnie z treścią art. 505⁴ § 2 k.p.c. w postępowaniu uproszczonym powództwo wzajemne oraz zarzut potrącenia są dopuszczalne, jeżeli roszczenia przedstawiane do potrącenia nadają się do rozpoznania w postępowaniu uproszczonym. Oznacza to, że przedmiotem zarzutu potrącenia, w tym przedmiotem zarzutu wygaśnięcia roszczenia wskutek potrącenia, może być tylko taka wierzytelność, która w myśl art. 505¹ pkt 1 k.p.c. nadawałaby się do rozpoznania w postępowaniu uproszczonym, gdyby pozwany – wzajemny wierzyciel wytoczył o tę wierzytelność powództwo przeciwko dłużnikowi – powodowi w niniejszym procesie. Poprzez użyty w art. 505⁴ § 2 k.p.c. zwrot „zarzut potrącenia” rozumieć należy zarówno oświadczenie o potrąceniu dokonane w ramach postępowania cywilnego przez pozwanego, jak i powołanie się przez pozwanego na uprzednio dokonane – poza procesem – potrącenie, w tym także przed wszczęciem postępowania, w wyniku czego doszło do umorzenia wierzytelności. Z całą mocą należy podkreślić, że ustawodawca w tym przepisie nie tyle zakazał pozwanemu złożenia oświadczenia o potrąceniu, lecz zgłoszenia procesowego zarzutu potrącenia, w tym zarzutu potrącenia już dokonanego, a więc zakazał powołania się na umorzenie w całości lub części dochodzonej od niego wierzytelności w następstwie złożonego oświadczenia o potrąceniu (z uzasadnienia uchwały Sądu Najwyższego z dnia 13 października 2005 roku, sygn. akt III CZP 56/05), przy czym dotyczy to sytuacji, gdy roszczenie pozwanego nie nadaje się do rozpoznania w postępowaniu uproszczonym.

Niezależnie więc od tego, czy oświadczenie o potrąceniu w sensie materialnym zostało złożone przed wszczęciem procesu, czy też w jego toku, nie jest dopuszczalne podniesienie zarzutu potrącenia w postępowaniu uproszczonym,

jeżeli roszczenie objęte tym zarzutem nie nadaje się do rozpoznania w tym postępowaniu. Zarzut taki powinien zostać przez sąd pominięty jako niedopuszczalny, a sąd winien rozpoznać sprawę z pominięciem okoliczności faktycznych odnoszących się do kwestii zagadnienia potrącenia takiej wierzytelności. Za takim kierunkiem wykładni przemawiają także i względy celowościowe. Postępowanie uproszczone ze swojej natury służy rozpoznawaniu spraw o nieskomplikowanym charakterze i winno toczyć się sprawnie. Wyrazem tego jest m. in. ograniczone postępowanie dowodowe, niedopuszczalność zmiany powództwa, podstawy apelacji, skład sądu drugiej instancji. Przedmiotem zatem tego postępowania nie mogą być zagadnienia nie mieszczące się w ramach tego postępowania, w którym co do zasady obowiązują ograniczenia kwotowe dochodzonych wierzytelności. W sytuacji bezsporności roszczenia powoda – tak jak ma to miejsce w niniejszej sprawie – przedmiotem postępowania uproszczonego byłaby merytoryczna ocena istnienia wzajemnej wierzytelności przedstawionej przez pozwanego do potrącenia, która ze swojej istoty nie nadaje się do rozpoznania w tym odrębnym postępowaniu (tak Sąd Okręgowy w Katowicach w wyroku z dnia 28 czerwca 2017 roku, sygn. akt XIX Ga 549/17).

W dacie wniesienia pozwu, tj. w dniu 28 kwietnia 2018 roku, zgodnie z treścią art. 505¹ pkt 1 k.p.c. w postępowaniu uproszczonym były rozpoznawane sprawy o roszczenia wynikające z umów, jeżeli wartość przedmiotu sporu nie przekraczała dwudziestu tysięcy złotych.

Pozwany (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. powoływał się na umorzenie wierzytelności dochodzonej pozwem w kwocie 14 760 złotych wskutek potrącenia z tą wierzytelnością wierzytelności pozwanego w kwocie 30 000 złotych obejmującej zwrot kaucji.

W ocenie Sądu wierzytelność przedstawiona do potrącenia musi spełniać wymogi stawiane roszczeniom rozpoznawanym w postępowaniu uproszczonym, w tym w zakresie jej wartości, czego wierzytelność pozwanego w kwocie 30 000 złotych nie spełnia. Próg wartości spełniać niewątpliwie mogłaby kwota stanowiąca równowartość dochodzonego czynszu, jednakże tak poniesiony zarzut potrącenia byłby również niedopuszczalny w postępowaniu uproszczonym. Strona pozwana nie może bowiem przedstawić do potrącenia jedynie części wierzytelności, skoro zgodnie z treścią art. 505³ § 3 k.p.c. jeżeli powód dochodzi części roszczenia, sprawa podlega rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym tylko wtedy, gdy postępowanie to byłoby właściwe dla całego roszczenia wynikającego z faktów przytoczonych przez powoda. Niedopuszczalne jest więc w toku postępowania uproszczonego potrącanie dochodzonej pozwem wierzytelności nadającej się do rozpoznania w tym postępowaniu ze stanowiącą jej równowartość częścią wierzytelności przeciwnika procesowego, powstałą wskutek rozdrobnienia całej jego wierzytelności, która łącznie przekracza kwotę wskazaną w art. 505¹ pkt 1 k.p.c. (tak M. O., Postępowanie uproszczone przed sądem pierwszej instancji w znowelizowanym kodeksie postępowania cywilnego, cz. II, (...), teza numer 4). Przeciwny wniosek ewidentnie godziłby w ratio legis analizowanego przepisu art. 505⁴ § 3 k.p.c. nie tylko znacząco ograniczając, ale wręcz definitywnie wyłączając zakres jego zastosowania w następstwie dopuszczenia możliwości częściowego przedstawiania do potrącenia wierzytelności nie nadających się do dochodzenia w postępowaniu uproszczonym. Praktyka taka byłaby zaś rażąco sprzeczna z wolą ustawodawcy, zgodnie z którą wprowadzenie tych restrykcji procesowych miało na celu usprawnienie i przyspieszenie procesów toczących się w postępowaniu uproszczonym.

Reasumując, niedopuszczalność podniesionego przez pozwanego zarzutu potrącenia przyjmującego postać zarówno procesowego zarzutu potrącenia (co byłoby i tak bezskuteczne chociażby z uwagi na doręczenie sprzeciwu od nakazu zapłaty pełnomocnikowi powoda, który nie jest umocowany do składania i odbierania w imieniu powoda oświadczeń materialnoprawnych, nie rozstrzygając o istnieniu i wymagalności wierzytelności pozwanego), jak i zarzutu wygaśnięcia roszczenia wskutek potrącenia dokonanego przed procesem (co byłoby i tak nieskuteczne z uwagi na brak podpisu pozwanego pod oświadczeniem, nie rozstrzygając o istnieniu i wymagalności wierzytelności pozwanego) w niniejszej sprawie przejawia się w tym, że do potrącenia roszczenia dochodzonego w postępowaniu uproszczonym została przedstawiona wierzytelność pozwanego z tytułu zwrotu kaucji w kwocie 30 000 złotych, która z uwagi na wartość tej wierzytelności nie nadaje się do rozpoznania w postępowaniu uproszczonym. Przedmiotem zarzutu potrącenia może być bowiem tylko taka wierzytelność, która nadawałaby się do rozpoznania w postępowaniu

uproszczonym, gdyby pozwany – wzajemny wierzyciel wytoczył o tę wierzytelność jako całość powództwo przeciwko dłużnikowi – powodowi w niniejszym procesie. Gdyby więc pozwany wytoczył powództwo o zapłatę kwoty 30 000 złotych (zwrot kaucji), to taka sprawa nie podlegałaby rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym.

Niedopuszczalność podniesionego przez pozwanego w niniejszej sprawie zarzutu potrącenia z przyczyn natury formalnej nie pozbawia oczywiście strony pozwanej możliwości realizowania swoich roszczeń w innym postępowaniu, w szczególności nie stanowi przeszkody w dochodzeniu wierzytelności objętej zarzutem w odrębnym postępowaniu.

W konsekwencji zgłoszony w niniejszej sprawie przez pozwanego zarzut umorzenia wierzytelności dochodzonej przez powoda w niniejszej sprawie Sąd uznał za bezskuteczny, wobec czego zbędne było prowadzenie postępowania dowodowego i dokonywanie jakichkolwiek ustaleń w niniejszym postępowaniu odnośnie stanu nieruchomości w chwili jej zwrócenia przez pozwanego powodowi, czy wysokości roszczenia z tego tytułu i jego wymagalności.

Wobec powyższego, mając na uwadze niesporną okoliczność dotyczącą obowiązku pozwanego w zakresie zapłaty czynszu dzierżawy za kwiecień 2018 roku, jego wysokości oraz faktu jego nieuiszczenia przez pozwanego, Sąd na podstawie przepisu art. 659 k.c. w zw. z art. 481 k.c. uwzględnił powództwo w całości zasądając od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. na rzecz powoda R. B. kwotę 14 760 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 16 kwietnia 2018 roku do dnia zapłaty.

O kosztach postępowania jak w punkcie drugim wyroku, Sąd rozstrzygnął zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z § 2 ust. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 roku, poz. 1800 ze zmianami) zasądając od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. na rzecz powoda R. B. zwrot poniesionych przez niego kosztów procesu w łącznej wysokości 3 917 złotych obejmujących kwotę 3 600 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, kwotę 300 złotych tytułem zwrotu opłaty sądowej od pozwu oraz kwotę 17 złotych tytułem zwrotu kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

SSR Justyna Supińska

Gdynia, dnia 22 lutego 2019 roku